

5 LKA

EGGLUTĚ

GEGUŽĚ • 1998 • MAY

VOL. 49/NR. 5

E G L U T Ė

GEGUŽĖ / MAY / 1998 Vol. 49 / Nr. 5

TURINYS

- 1 MAMA. *Gintarė Minelgaitytė*
- 2 MANO MAMA GERIAUSIA. *Gediminas Isokas*
- 7 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 10 MOČIUTĖ. *Ramutė Skučaitė*
- 10 LAIŠKAS MAMAI. *Jonas Liniauskas*
- 11 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 15 MŪSŲ KŪRYBA
- 23 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 26 AR ŽINAI?
- 29 VYTUKO IŠDAIGOS. *A. Karošaitė*
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus.
prenumerata - 15 US dol. (Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy-
ti ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 189-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly
except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other
countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc.
13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441.
Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc.
13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.
Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

MAMA

Mama – tai mano saulė,
Jos akys giedros kaip dangus.
Ji šypsosi meiliai
Tarsi spindulėlis.

Jos geros rankos
Glosto mano veidą,
Kaip tas pavasario
Švelnus vėjelis.

Kada ateina rytas,
Jos balsas žadina mane.
Ir aš skubu –
Pasveikint mamą.

Mieloji mama!
Tu mano meilė ir šviesa,
Tu mano džiaugsmas.
Būk sveika!

Gintarė Minelgaitė
Kaunas

MANO MAMA GERIAUSIA

Ir paukšteliai myli savo mamytes

Gediminas Isokas

Sykį paukščiai ėmė ginčytis, kieno mama geriausia. Didžioji zylė ir sako:

— Kai mes buvome mažučiai ir gyvenome medžio skylėje, mama mus per dieną maitindavo keturis šimtus kartų, kiekvieną sykį atnešdavo po lervutę.

— O mane – penkis šimtus kartų, – kraipydama uodegytę pasigyrė pilkoji musinukė.

— O mano mama mane lesino ne tik dieną, bet ir naktį, – įsiterpė į kalbą dirvinis sėjikas.

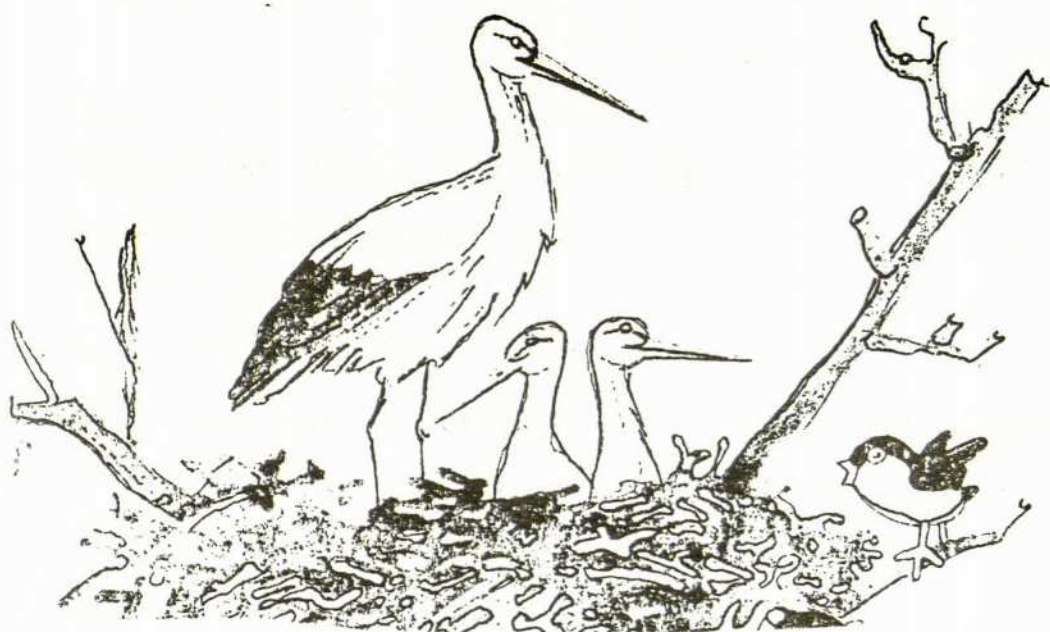
Žolėse tupėjo kurapka. Jos apdaras gerai paukštę slėpė žemėje. Štai ji pakėlė galvą ir sako:

— Ko čia dabar giriatės. Gera buvo jūsų mamoms lesinti keturis penkis vaikučius. O mano mama jų turėjo dvidešimt du. Ir visus išmaitino, užaugino. Man atrodo, rūpestingesnės ir darbštesnės mamos nėra visame paukščių pasaulyje.

Netoli kurapkos ant vienos kojos stypsojo gandriukas ir tarė:

— Gerai nepažįstu jūsų mamų: gal jos ir geros, bet negirdėjau tokio paukščio, kurio mama mokėtų savo vaikučius girdyti šaltu vandeniu ir juos praustų. O mano mama karštomis vasaros dienomis, kai gandrulizdis taip perkaista, kad treška kiekvienas jo šapelis, pritraukia į gūžį šalto balų vandens, atlekia ir iš savo snapo kiekvienam gandriukui įpila vandens į snapelį. Kas lieka – mus apšlaksto, kad atvėstume.

Po tokios gandriuko kalbos kurią laiką paukščių ginčas pritilo.

Bet netrukus vėl visus išjudino medžio tankmėje lindėjęs karvelis:

— Koks gi ten skanumynas – balų vanduo su visokiais vabaliukais. Nuo jo gali ir galą gauti. O štai mus mama paukščių pienu maitino. Prasižioji, ir mama tokio skanumyno įpila tiesiai į gerklę, kad net širdelė apsąla.

Paukščiai nė vienas nebuvo ragavęs tokių gardumynų.

Upelio pakrantėje tupėjo gaga. Išgirdusi paukščių ginčą atšleivojo arčiau ir sugageno:

— Jūs kalbate tik apie tai, kiek ir ko lesti mamos atneša. O aš noriu jums papasakoti apie savo mamos gerumą, jos kantrybę ir ištvermę. Mus perėdama ji ištupėjo dvidešimt aštuonias dienas ir naktis. Per tą laiką nė karto nebuvo palikusi lizdo. Ir išperėjo visą būrį gagiukų. Ar yra tarp jūsų toks, kuris turi tokią kantrią mamą?

Įsivyravo tylą, paukščiai atsargiai dairėsi, ar negresia koks pavojus. Bet kad nieko nepastebėjo, vėl visi sušneko.

— O mano mama mus gindama puola net žmones, einančius lizdo link, – sutarškė strazdas.

— Bet žmogus gali jos nepaisyti. Jei jis norės – sugaudys strazdelius, ir baigta. Mano mama daro kitaip. Pajutusi pavojų, čiumpa mane už pakarpos ir nuskraidina į saugesnę vietą, – pasigyrė slanka.

— Kai aš buvau mažutis, – tarė iš vandens išniręs kragas, – tai įlįsdavau į mamos sterblę, esančią po jos sparnais. Toje sterblėje lindėdavau, kai mama nerdavo į ežero dugną žolyčių ir kirminėlių palesti. Ne vieną sykį pasislėpęs toje sterblėje ir į orą buvau pakilęs, kai mama skrido iš vieno ežero pakraščio į kitą. O kai ji nusileisdavo – išlįsdavau ir tupėdavau jai ant nugaros. Man atrodo, kad mano mama geriausia iš visų paukščių mamų, moka su vaikais žaisti.

Žvirblis buvo visai netoli ir gerai girdėjo krago šneką. Jis ėmė striksėti po dirvonėlį, bet supratęs, kad paukščiai jo nemato, užšoko ant šakos ir čirškia:

— Štai koks aš mažytis. Iš visų, čia susirinkusių, smulkiausias. Ir mano mama tokia kaip aš, bet kokia drąsuolė... Sykį vaikystėje, kai dar menkai skraidžiau, sumaniau perlėkti nuo klevo šakos ant kiemo tvoros. Plasnojau, plasnuojau, pailsau ir šleptelėjau į kiemo smėlį. Nespėjau nė sparnelių išskeisti, regiu, pro tvoros plyšį lenda rainas didelis katinas, link manęs šliaužia. Akys į mane įbestos. Mano širdelė tik tuk tuk tuk! Dabar tai jau viskas... Tik žiūriu – tarp manęs ir katino atsirado toks didelis pasipūtęs plunksnų kamuolys. Krypuoja į šonus tas kamuolys ir artėja prie katino. Anas išvydęs tokią baidyklę – stabtelėjo. O kamuolys čirškia, čirpia ir vis artyn katino krypuoja. Iš čirškimo

pažinau savo mamą ir kuo greičiausiai pakilau ant šakos. Pamatė mama, kad aš jau aukštai, atlėkė ir kaukšt man snapu į galvą, kam taip toli skraidau. O man galvelė apsvaigo, ir aš vėl žemėn krentu. Bet mama čiupo už pakaušio plunksnelių, palaikė, kol atsipeikėjau, ir patupdė ant šakos.

Paukščiai atidžiai išklausė, ką pasakojo žvirblis, patylėjo ir išsiskirstė supratę, kad tuščiai ginčijosi: nėra geresnės mamos už savo mamą.

Rečiau vartojami žodžiai

lervutė – *varliagyvių iš kiaušinėlio išsiritęs jauniklis*
gūžys – *paukščio gurklys*
apsala – *pasidaro saldu*
gaga – *stambus šiaurės jūrų paukštis*
slanka – *miško paukštis*
kragas – *antį primenantis vandens paukštis*

MAMYTĖS RANKOS

Man gera liesti Tavo rankas, mamytė! Jos švelnios ir mielos. Rankos kvepia duona, pienu ir medučiu.

Man smagu matyti, kaip jos dirba. Tavo rankos vikrios ir darbščios. Vakar jos minkė tešlą ir kepė sausainius. Visi kambariai, net ir kiemas pakvipo cinamono meduoliais. Ši ryt rankos rūpestingai palaistė gėles. Labiausiai gaiviu vandenėliu apsidžiaugė kaktusas ir atsidėkodamas išskleidė didelį rožinį žiedą.

Man gaila mamytės rankų. Kai ji netyčia išipjovė pirštelį, man širdelę suspaudė – net pravirkau. Bet greitai nurimau ir atnešiau iš vaistinės tvarsčio. Aš juk noriu būti gydytoja. Visų pirma mamos gydytoja. Jei mamai suskausa galvą, aš ant kaktos uždėsiu rankutę – ir skausmo kaip nebūta! Jei mamai bus liūdna, aš nusišypsosiu, – ir ji tuoj pat pralinksms!

Mano rankutės nori būti panašios į mamos rankas. Kai šiandien įteikiau Tau puokštę žibuoklių, Tu apkabinai mane ir pabučiavus pasakei:

— Ačiū! Tai gražiai tavo rankutės sudėliojo pirmąją pavasario puokštę!...

Gal mano rankutės jau panašios į Mamos rankas?..

Ta mamytė, ta mama

susiraukia bardama.

*Ir raukšlelių ant kaktos
jai daugėja nuolatos...*

Gal patrinti lapais mėtų,

kad raukšlelių nedaugėtų?

A. Matutis

Gal nupirkti aspirino?

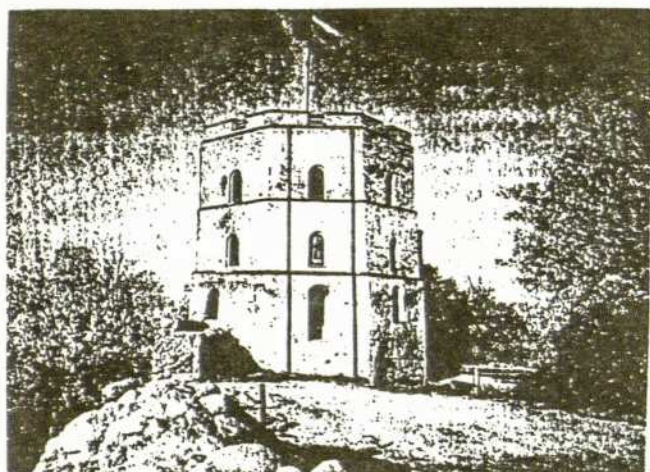
Ne! Broliukas vaistą žino:

jei vaikai geručiai augs,

niekad mamos nesirauks!

IŠ ISTORIJOS LOBYNO

KO MES MOKYSIMĖS PER ISTORIJOS PAMOKAS

Gedimino pilies bokštas
(Vilniuje) – istorijos paminklas

Kad tėvynę mylėtume, reikia žinoti, kas yra mūsų tėvynė, iš kur mes, kas mes – jos vaikai, koks buvo mūsų tautos kelias į šiandieną.

O kaip sužinoti, kas vyko prieš daugelį šimtmečių? Apie tai byloja **daiktiniai istorijos šaltiniai**. Žmonės statėsi būstus, medžiojo, žvejojo, sėjo javus, augino gyvulius, kariavo, tad žemėje yra išlikę nemažai jų veiklos pėdsakų: darbo įrankių, ginklų, papuošalų ir jų liekanų. Dar ir dabar stūkso didingi piliakalniai, ant jų dar randame pilių griuvėsių, kalneliuose glaudžiasi protėvių kapai. Žemėje esančius senovės paminklus tiria **archeologijos** mokslas.

Smulkesni daiktiniai šaltiniai saugomi **muziejuose**. (Pilių, piliakalnių į muziejų nepatalpinsi!)

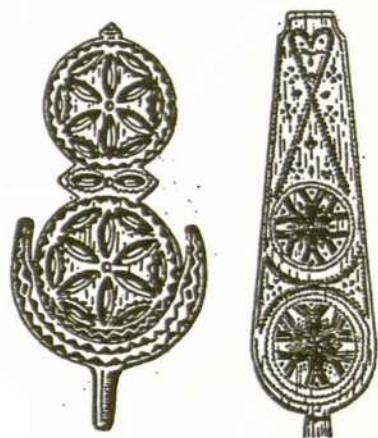
Iš senovės laikų yra išlikę ir įvairių dokumentų, knygų, metraščių, užrašyta įvairių atsitikimų, pasakojimų. Tai **rašytiniai istorijos šaltiniai**. Jie saugomi muziejuose, archyvuose ir bibliotekose. Nepaprastai svarbus rašytinis istorijos šaltinis yra Lietuvos didžiųjų kunigaikščių dokumentų rinkinys – **Lietuvos Metrika**.

Daiktiniais ir rašytiniais istorijos šaltiniais remiamės dažniausiai. Tačiau šaltinių yra ir daugiau. Pavadinkime juos dvasiniais istorijos šaltiniais. Tai kalba, tautosaka, tautodailė, menas. Iš kalbos, pavyzdžiui, sužinome, kur mūsų protėvių gyventa, nes jie paliko ten, kur gyveno, upių, upelių, ežerų pavadinimus savo kalba. Ši tą sužinome ir apie kaimynines tautas: su kuriomis lietuviai daugiau bendravo, iš jų pasiskolino ir žodžių, o jiems savo kalbos žodžių padovanojo. Pavyzdžiui, žodžius „pyragas“, „degutas“ mūsų protėviai paėmė iš slavų (dabartinių rusų, ukrainiečių, lenkų protėvių), o lietuviškus žodžius „rogės“, „žirnis“, „rugys“ iš mūsų pasiskolino estai, suomiai.

Lietuvių tautosakoje – liaudies dainose, pasakose, padavimuose yra nemažai žilos senovės atgarsių. Iš jų matyti, kaip mūsų protėviai gyveno, kaip išivaizdavo juos supantį pasaulį:

*Miela saulyte, Dievo dukryte,
Kas rytais, vakarais
Pakūrė tau ugnele,
Tau klojo patalėlį?*

*Aušrinė, vakarinė:
Aušrinė ugnį pakūrė,
Vakarinė patalą klojo,
Daug mano giminėlės.*

Kaimo žmonių išdrožia
prievertstė

Iš tautodailės kūrinių, skulptūrų, piešinių, paveikslų galima sužinoti, ne tik kaip žmonės praeityje rengėsi, kuo puošėsi, netgi kaip šukuodavosi, bet ir ką tikėjo, ką mylėjo, ką jautė.

Jūs klausotės per radiją žinių. Rytoj jos jau bus praeitis, t.y. istorija. Šių dienų politikų, visuomenės veikėjų kalbų magnetofono įrašai, kino filmai, fotografijos, laikraščiai žurnalai, įvairūs dokumentai po kiek laiko bus istorijos šaltiniai, iš jų ateities kartos galės spręsti,

kaip mes gyvenome.

Reikšmingi tautos istorijai dalykai įstatymais paskelbiami **istorijos paminklais**. Tai gali būti senovės statiniai ar jų liekanos (pavyzdžiui, Trakų, Gedimino pilys), kapai, kapinynai, piliakalniai, vietos ar pastatai, kur vyko svarbūs istoriniai įvykiai. Nors istorijos paminklai yra valstybės globoje, mes visi irgi privalome juos globoti, tik tada tikrai galėsime juos išsaugoti ir semtis iš jų stiprybės.

PAAIŠKINIMAI

1. **Šimtmetis**. Istorijos knygoje šimtmetis dažnai vadinamas amžiumi. Šimtmetis, amžius – 100 metų.

2. **Archeologija** – istorijos mokslo šaka, tirianti daiktinius istorijos šaltinius. Archeologai – tai mokslininkai, kurie kasinėja piliakalnius, kapinynus, ieškodami daiktinių istorijos šaltinių, tyrinėja juos.

3. **Muziejus** – įstaiga ir pastatas, kur saugomi ir tyrinėjami istorijos šaltiniai. Žymiausi Lietuvos istorijos muziejai – tai Nacionalinis Lietuvos valstybės ir kultūros istorijos muziejus Vilniuje, Kauno, Telšių, Šiaulių muziejai. Mažesnių yra beveik kiekviename rajone. Kai kurios mokyklos irgi turi savo muziejus.

4. **Metraštis** – viduriniaisiais amžiais įsigalėjęs istorinių įvykių aprašymas pamečiui.

5. **Archyvas** – įstaiga ir pastatas, kur saugomi ir tyrinėjami rašytiniai istorijos šaltiniai. Lietuvoje didžiausias yra Centrinis istorijos archyvas.

6. **Tautosaka** – žodinė liaudies kūryba: pasakos, sakmės, legendos, padavimai, mitai, patarlės, priežodžiai, mįslės, dainos.

7. **Tautodailė** – liaudies meistrų dailės kūriniai: kryžiai, koplytstulpiai, stogastulpiai, antkapiniai paminklai, juostos, audiniai, drožiniai.

Rečiau vartojami žodžiai:

<i>byloti</i>	–	<i>kalbėti, sakyti</i>
<i>būstas</i>	–	<i>pastogė, namas</i>
<i>stūksoti</i>	–	<i>neaiškiai matyti</i>

Močiutė

Ramutė Skučaitė

Kas gera, kas šilta – močiutė.
Kas glosto, kas glaudžia – močiutė.

Močiutė – tai pasakos ilgos,
Raudonos uogelės ant smilgos,

Gėlių daigeliai sužėlę,
Lėlyčių margi drabužėliai...

Močiutė – mamytės mama.
Močiutė – namų šiluma.

* * * * *

LAIŠKAS MAMAI

Jonas Liniauskas

Mama geriausia ir gražiausia,
Bet aš nebūsiu juk mama.
Tada, kai didelis užaugsiu,
Aš būsiu mamai parama.

Pagausiu upėj aukso žuvį,
Priskinsiu pievoje gėlių.
Tegu mama nustebus žiūri,
Kiek daug aš moku ir galiu.

Bet vėl mama parėjus baras –
Indus suplauti pamiršau.
Nežino ji, kad būsiu geras,
Tik reikia dar šiek tiek paaugt.

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

Du kartus pamelavo ir barti negavo

Pranas Mašiotas

Toks laimingas buvo Norvaišų Jurgutis.

Tik tai buvo seniai, labai seniai, kada dar buvome caro valdomi ir mums knygos buvo draudžiamos, už jas žmonės buvo varginami, baudžiami.

Jurgutis tada buvo antros klasės mokinys ir gyveno bendrabutyje.

Vieną vakarą atėjo į bendrabutį gimnazijos inspektorius pažiūrėti, kaip vaikai tenai gyvena. Pasiteiravęs apie šį, apie tą, ėmė ir paklausė:

— O ar neturite kuris lietuviško kalendoriaus?

Berniukai bailiomis akutėmis pasižiūrėjo į vienas kitą, nežinodami, ką atsakyti. Tik paskui vienas, Jurgutis Norvaiša, pakėlė ranką ir sako:

— Aš turiu.

Visiems bendrabutiečiams kinkos sudrebėjo, o Jurgutis nubėgo prie savo lentynėlės, pasirausė ir atnešęs padavė inspektoriui maldaknygę. Tuomet maldaknygių pradžioje būdavo visų metų šventės nurodytos ir kiekvieną dieną pažymėtas šventojo vardas.

Inspektorius pavartė, pavartė knygą ir paklausė:

— Ar tikrojo kalendoriaus neturi? Juk tai maldų knyga.

— Kitokio neturiu, – pamelavo Jurgutis.

— Ir kiti neturite?

— Neturime, – pakartojo Jurgučio atsakymą ir jo draugai.

Matyt, inspektoriui nepatogu buvo atimti iš vaiko maldaknygę, kad tuojau ją grąžino ir išėjo iš bendrabučio.

Jurgutis turėjo ir kalendorių, kur buvo parodytos metų dalys ir kitokių skaitymų įdėta. Tik jis žinojo, kad už kalendorius jau ne vienas kaimietis buvo nubaustas, tai pamelavo, ką kita inspektoriui parodė.

Kalendorių Jurgutis buvo gavęs iš kalvio Raulo, knygnešiu vadinamo. Tas kalvis, atspėdamas nuo darbo, nueidavo į Prūsus, iš tenai parsinešdavo maišelį maldaknygių, kalendorių ir retkarčiais

dar kitokių knygelių. Grįždavo pro Norvaišus, tai dažnai užsukdavo parodyti, ką gera parsineša.

Buvo vasara. Jurgučio atostogos jau buvo beveik įpusėjusios. Vieną dieną po pusryčių jis buvo išėjęs pasivaikščioti, laukų dainininkų ir smuikininkų pasiklausyti. Tik išgirdo kieno skubius žingsnius. Atsigrėžė – atbėga lauko keleliu, atšniokštuoja Raulas su savo

maišeliu.

— Tik nesakyk, kur esu! – prašniokštė jis Jurgučiiui ir nunėrė į

rugius.

Netrukus tuo pačiu keleliu atlapsnojo raitelis, dairydamasis į visas puses.

— Čia vyriškis ėjo. Ar matei, kur nuėjo? – prabilo jis, pamatęs Jurgutį.

Jurgutis pažino, kad tai buvo seklys, žandaras.

— Mačiau. Nuėjo tenai, tuo keleliu, upelio link.

— Ar seniai?

— Penkiolika, dvidešimt minučių, kaip nusileido tenai į pakalnę, – parodė ranka gerokai į šoną nuo kelelio, ėjusio pas kalvį.

Žandaras pagalvojęs pasuko arklių, kur Jurgutis parodė, ir nutripsnojo.

Kai jau pranyko už kalvelės, palengva išėjo iš rugių Raulas, gerai tenai savo naštą paslėpęs.

— Labai gudriai pasielgei, labai gudriai, – pagyrė jis Jurgutį. — Už tai gausi naują knygele, visai neseniai spausdintą. Dar nesi jos matęs.

— Ar galėčiau tuojau ją pamatyti? – nekantrumo pagautas, paklausė Jurgutis.

— Ne, tuojau negalima, – atsakė Raulas. — Šiandien maišelio dar neatrišiu. Ką gali žinoti, ar žandaras nesumanys tuo pačiu keliu grįžti. Ir namo dar bijau eiti, gali tas nelabasis į kalvę užsukti, tai kalbėkis paskui su juo. Eisime geriau pas tave.

Jurgutis su Raulu buvo geri pažįstami. Knygnešys mėgdavo su berniuku pasikalbėti, pajuokauti. Nusipasakodavo jam savo nuotykius ir paklausydavo, ką jaunas moksleivis iš savo gyvenimo jam pačiauškėdavo.

Ir dabar, kai pasuko namų link, Jurgutis tuojau ėmė klausinėti, kaip čia kas buvę, iš kur tas žandaras atsiradęs.

— Aš sau ėjau, jis sau jojo, – pradėjo knygnešys. — Ir nemanė manęs užkabinti. Pakeliui jis buvo kur užsukęs. Tik paskui, kai jau ramiausiai pro jus ėjau, išgirdau jojant. Spėjau, kad bus tas pats žandaras, tai ir nunėriau į rugius... Na, toliau jau žinai, kaip buvo.

— Kodėl iš karto nieko nedarė, o paskui atsivijo? – domėjosi Jurgutis.

— Kas jį žino... gal kas paskundė...

Čia jų dviejų pasikalbėjimas nutrūko, nes, priėję prie sodo, sutiko Jurgučio tėvą.

Norvaišuose gavęs papriešpiečiauti, Raulas nupasakojo visą šios dienos nuotykį, pagyrė Jurgutį už sumanumą ir pasakė, kur galėsias rasti knygelę, kurią jam pažadėjęs.

Ta proga ir Jurgutis pasipasakojo Raului, kaip inspektorius kalendoriaus ieškojęs ir ką iš jo laimėjęs.

— Tai du kartus taip pamelavai ir barti negavai, – nusijuokė knygnešys ir nuėjo tuščiomis rankomis namo.

Savo maišelio tik kitą dieną jau temstant atėjo į rugius ir nusinešė jį ten, kur paprastai knygas laikydavo.

MŪSŲ KŪRYBA

Kodėl šuo nekenčia katės

Turbūt esate girdėję padavimą apie šuns rašytą laišką, kurį sugraužė pelės. Tai buvo labai seniai, kai dar žmonės nemokėjo nei skaityti, nei rašyti. Tikrai, kodėl šunys nekenčia kačių? Atsitiko taip:

Vieną vakarą padėjo šeimininkė ant stalo gabalą mėsos ir nuėjo gulti. Tą naktį pelė, išlindusi iš urvo, apgraužė padėtą mėsą. Ryte, kai šeimininkė atsikėlė, katė priėjo, kaip visada, laukdama, kad ją pašertų. Šeimininkė, pastebėjusi apgraužtą mėsos gabalą ir apie stalą besisukinėjančią katę, sušuko:

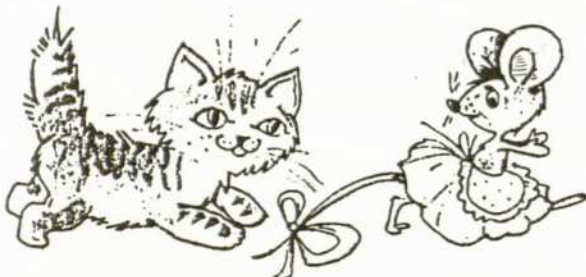
— Oi, tu bjaurybe! Tu mūsų pusryčius apgraužei! Lauk!

Ir, atidariusi duris, išvarė nekalną katytę.

Lauke buvo šalta, vėjuota, lijo. Katė ėlindo į šuns būdą pasišildyti. Šuo, sugrįžęs ir radęs katę savo namelyje, labai supyko. Jis katę išvarė. Vėliau šuo priminė savo šuniukams, kad niekada kačių į savo būdą neįsileistų, nes jos norėjusios būdą atimti. Nuo tada šunys ir ėmė nekęsti kačių.

Katė, sušalusi ir alkana, perpyko ant pelių ir tol jas vaikė, kol vieną pasigavo. O pasigavusi užuodžiusi mėsytės skonį ją suėdė. Atsivedusi kačiukų, ir juos išmokė gaudyti peles.

Po kiek laiko šeimininkė pastebėjo, kad pelės graužia maistą, todėl

vēl īsileido kates vidun. O katēs,
atsiminusios kas buvo atsitikę,
iki šiol pelių į namus neįsileidžia.

Vaiva Bučmytė, 7 sk.,
Clevelando Šv. Kazimiero mokykla

MANO KNYGOS ATGIJO

(Rašo Čikagos lit. mokyklos 2 sk. mokiniai)

Mano knygos kartą pasakė: „Mes nenorime būti dulkinos ir gyventi po lova.“ Aš labai nustebau ir ėjau pasikviesti savo mamą. Kai mama atėjo, visos knygos buvo negyvos, o kai mama išėjo, jos vėl atgijo. Aš toliau klausiausi, ką knygos kalbėjo, o jos sakė: „Jeigu tu nesutvarkysi mūsų, mes iš čia išeisime. Aš vėl buvau nustebusi jų kalba. Bijoju, kad jos neišeitų, tai pradėjau tvarkytis, nes aš labai mėgstu skaityti.

Morta Lapkutė

Jeigu mano knygos atgytų, aš jas skaityčiau kiekvieną dieną ir vakarais, kol užmigčiau. Aš skaityčiau, kol nueičiau į mokyklą. Skaityčiau, kol užbaigčiau. Kai aš pabaigsiu skaityti, tada pradėsiu iš naujo skaityti, kol pačios knygos man pasakys: „Tu labai gera mergaitė.“ Aš labai mėgstu skaityti.

Simona Marcinkevičiūtė

Jei mano knygos atgytų, man patiktų, tada jos galėtų kalbėti. Aš su jomis pasikalbėčiau. Aš paprašyčiau knygų, kad jos papasakotų savo pasakas. O po to vėl galėtų būti negyvos. Man patiktų gyvos knygos.

Agnė Svinkūnaitė

Vieną naktį aš mačiau savo knygas atsibudusias. Kai aš į jas pažiūrėjau, visos mano knygos atsistojo. Staiga ir mano pieštukai atsistojo. Kai pažiūrėjau į pieštukus užrėkiau. Kai atsikėliau iš lovos, pažiūrėjau į savo knygas ir pieštukus, jie buvo ten, kur reikia, ir aš supratau, kad aš tik sapnavau.

Saulius Valaitis

Eiles kuria Šv. Kazimiero lit. mokyklos Los Angeles mokiniai

Kai aš knyga perskaitau,
Kai aš pamokas rašau.
Noriu būti aš geriausia –
Tai išmoksiu aš daugiausia.

Lina Polikaitytė, 1 sk.

Kai aš knygą perskaitau,
Kai aš pamokas rašau...
Apie knygą aš svajoju,
Ant žirgelio aš lakioju.
Kai aš raitelis narsus,
Joks man priešas nebaisus.
Kai aš iš svajonių grįšiu...
Tai ir pamokas darysiu.

Aurimas Kiseliovas, 2 sk.

Apie knygas aš svajoju,
Kurias tik vakar perskaičiau.
Apie zuikį ir kopūstą
Noriu aš skaityt greičiau.

Monika Marcinkevičiūtė

Rašo Vinco Krėvės lit. mokyklos (Philadelphijoje) mokiniai

MŪSŲ SAULĖS SISTEMA

Visos planetos sudaro saulės sistemą. Mes gyvename Žemėje, kuri yra viena iš devynių planetų, skriejančių aplink Saulę. Kitos planetos yra: Plutonas, Neptūnas, Uranas, Saturnas, Jupiteris, Marsas, Venera, Merkurijus. Aplink Žemę sukasi Mėnulis, jos palydovas. Dvi planetos susipuošė zuolais: Saturnas ir Uranas. Žmonės gali gyventi tik Žemėje. Mokslininkai sako, kad kitose planetose nėra gyvybės, nes nėra oro, vandens, labai šalta ir nėra maisto. Saulės sistemoje skraido kometos. Tarp Marso ir Jupiterio yra didžiulis laukas asteroidų. Pati Saulė yra milžiniškas degančių dujų kamuolys. Jos paviršius įkaitęs iki 60,000°C. Taip įkaitinta smaigtuko galvutė užmuštų mus per 150 km.

Matas Bagušinskas

Mūsų saulės sistema turi devynias planetas. Merkurijus yra mažiausia planeta sistemoje. Venera yra karščiausia planeta. Žemė yra vienintelė planeta, kurioje gyvena žmonės. Žmonės ne taip seniai galvojo, kad gal žmonės galėtų gyventi ant Marso. Jupiteris yra didžiausia planeta. Saturnas turi „ratus“. Uranas turi 15 mėnulių. Neptūnas buvo atrastas 1846 metais. Plutonas yra toliausia ir beveik mažiausia iš visų planetų.

Vilija Viliamaitė

Mano močiutė gyveno ūkyje. Ūkyje buvo devyni pastatai. Vienas pastatas buvo lazaunė. Lazaunėje laikė ratus ir vežimus.

Daržinėje laikydavo šieną. Tvarte avies vilną kirpdavo, o iš avies siūlų močiutė mezgė. Buvo vienas pastatas, kuriame visi gyveno, miegojo ir valgė. Pastatas kuriame maudėsi buvo atskirtas – pirtis. Ten įkaitindavo akmenis. Iš beržo šakų padarė šluotą ir mušdavo su ja kūną, rankas, kojas. Po maudymosi šokdavo į šaltą upę ar voliodavosi sniege. Sveika! Mano močiutė miegojo viename namo gale, mažame kambarėlyje su kitais šeimos nariais. Į lovas dėdavo maišus, prikimštus šienų. Pagalvės būdavo iš plunksnų, o paklodės – lininės. Virtuvėje valgydavo šeima, virtuvėje valgydavo net tada, kai svečiai atvykdavo. Kitam namo gale buvo samdinių kambariai ir kambarys – seklyčia, kuriame su svečiais galėjo pabendrauti. Vieną dieną aš norėčiau aplankyti Lietuvą.

Rima Šeštokaite

POKALBIS APIE LAIMĘ

Rašo Toronto mokyklos mokiniai

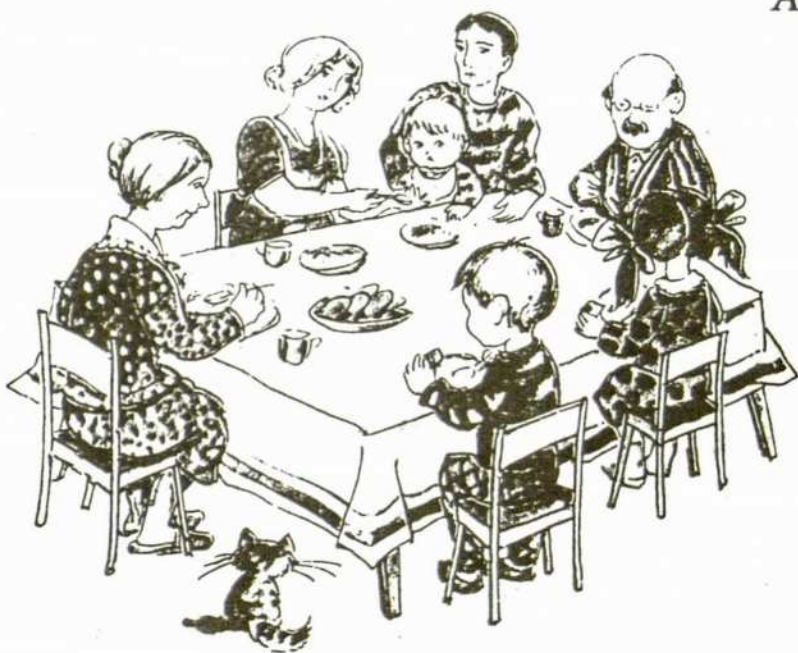
Šiais metais šalia kitų užsiėmimų, su abiturientais nemažai perskaitėme gražių lietuviškų pasakų, kurios jų ir mano nuomone – ne tik pasakos, bet ir pamokantys, gyvenimiškos išminties kupini kūriniai. Vienas šių pasakų herojus – liūdesio liga sergąs karalius, kuris negali rasti laimės. Emėme visi kartu svarstyti: kas gi ta laimė, ko žmogui reikia, kad jis jaustųsi laimingas ir patenkintas? Užsimezge labai gyva ir įdomi diskusija, kurios nuotrupos atsispindi abiturientų rašiniuose.

Monika Raščiauskiene

8 sk. mokytoja

Aš manau, kad žmogus turi pirmiausia susipažinti su Dievu ir mylėti Dievą. Kada žmonės jaučia Dievo meilę, jie yra laimingi. Žmogui taip pat reikia jausti meilę iš kitų žmonių – savo šeimos ir draugų meilę. Sveikata yra reikalinga. Kai esi sveikas, tai jautiesi laimingas. Mes kitiems vis linkime geros sveikatos, kai norime, kad jie būtų laimingi. Kai kurie mano draugai yra sake, kad jiems yra svarbu turėti daug draugų ir gerą šeimą, kad jie jaustųsi laimingi. O dar kiti mano draugai sakė, kad jie būtų laimingi, jeigu jų tėvai duotų jiems daug laisvės. Kai kurie žmonės mano, kad pinigai padarys juos laimingais. Aš nemanau kad pinigai gali padaryti laimingą gyvenimą. Aš jaučiuosi laimingas, nes aš priklausau šeimai, kuri mane myli ir prižiūri. Aš turiu daug gerų draugų su kuriais man samgu praleisti laiką. Man netrūksta nieko – aš turiu viską, ko man reikia. Aš esu patenkintas su tuo ką turiu. Aš galiu pasvajoti apie dalykus kurių neturiu, bet norėčiau. Tas irgi mane padaro laimingu, nes aš turiu gerą vaizduotę. Taip pat aš esu laimingas, nes Dievas mane prižiūri ir myli.

Andrius Rusinas

Žmogui reikia šeimos, kad galėtų ką nors mylėti. Reikia turėti su kuo pasikalbėti, kai turi blogą dieną. Žmogui reikia kitą žmogų mylėti ir turėti kas myli tave. Jei neturi su kuo pasikalbėti, tai bus labai sunku. Nereikia daug pinigų todėl, kad pinigai tik nuperka daiktus. Daiktai nebūtinai padaro žmogų laimingu. Svarbiausia reikia tikėti į Dievą. Kai nebūni laimingas ir neturi kas tau padeda, reikia žinoti, kad yra dar vienas žmogus, kuris visada tave myli. Reikia žinoti, kad gyvenimas turi prasmę.

Tomas Ambrozaitis

Žmogui daug nereikia, kad būtų laimingas. Jei jis turi gerą šeimą, tai yra labai svarbu, nes šeimoje vienas kitam padeda. Jeigu esi nusiminęs, tai pralinksmina. Jei nesiseka, gali kreiptis į savo šeimą, ji visada padės ir duos gerus patarimus. Antras dalykas – turėti namą. Nesvarbu – namas didelis ar mažas, svarbiausia, kad namas būtų jaukus. Trečias dalykas – reikia gerai mokytis, kad kai užaugsi, galėtum dirbti geresnį darbą. Tada gali nusipirkti gražią mašiną ir kitus reikalingus dalykus. Ketvirtas dalykas – reikia nepamiršti Dievo. Jei laikysies Dievo įsakymų, tai būsi laimingas. Jeigu žmogaus širdis bus gera ir rodys kitam žmogui gerumą, tai tu būsi laimingas ir tavo draugai bus laimingi.

Erikas Nielsen

Jeigu žmogus nori būti laimingas jam reikia turėti šeimą, kuri ji myli. Jeigu jis neturi šeimos jis neturės kam paskambinti, jeigu jis turės problemą ir jis negalės švesti Kalėdų, Velykų ir savo gimtadienio su šeima. Taip pat reikia turėti gerą pastogę. Jeigu jis neturės jos, jam bus per šalta žiemą, per šilta vasarą ir bus šlapia kai lis. Jeigu nori būti laimingas, tu turi turėti savigarbą, gerą darbą, pakankamai pinigų, gerą išsilavinimą, skanų maistą, gerų draugų, Dievą ir didžiulis savimi. Turint visa tai, turėsi gerą gyvenimą. Jeigu kas nors būtų mano vietoje, jis būtų labai laimingas, nes aš toks jaučiuosi.

Tomas Bušinskas

PASAKA APIE VĖJĄ

Labai juokinga istorija
(Dar nebuvo pasaulis vėjo)

Vieną kartą gyveno ponas ir ponia Ilganosevičiai. Ponios vardas buvo Ilgina, o pono – Nosiūnas. Jie turėjo vaikutį, kuris vadinosi Ilgis Nosinis. Ilgis Nosinis turėjo katę Trumputę. Ta katė mokėjo kalbėti lietuviškai. Vieną naktį Ilgis Nosinis, kurį visi vadino Ilgučiu, pamatė mėlyną debesį danguje. Atrodė, kad tas debesys labai smarkiai lekia. Ilgutis norėjo sužinoti, iš kur tas debesys, ir galvojo, kaip tą debesį pasiekti.

Tada jis nuėjo į savo tėčio kambarį ir pasiėmė kartono gabalą. Jo tėtis pabudo, bet vėl greit užmigo. Ilgutis nubėgo į savo kambarį ir iškirpo iš to kartono sparnus. Paskui jis tuos sparnus prilipdė prie pieštuko. Tada jis atsisėdo ant to pieštuko, pasakė: kabūm – taralūm ir ėmė skristi.

Kai jis beveik prisiartino prie to mėlyno debesies, vienas sparnas nulūžo. Berniukas labai išsigando, bet vietoj sparno pradėjo mosuoti ranka. Pagaliau debesys buvo jau čia pat. Ilgutis pagriebė mėlyną debesį už krašto ir pamatė, kad tam mėlynam debesy sėdi pats Dievas!

— Kaip Tu, Dievuli, padarei, kad šitas debesys yra toks mėlynas ir taip greitai lekia? – paklausė Ilgutis.

Dievulis jam atsakė:

— Ar nežinai, kad šiandien yra mano gimimo diena? Mano angelai padarė man didelį pyragą danguje ir aš pučiu savo žvakutės, todėl tas debesys taip lekia. Mano pūtimas vadinasi V Ė J A S.

Dievulis davė Ilgučiui didelį gabalą to pyrago ir vėjo, kurį Ilgutis Nosinis parnešė namo, išdalino visiems ir savo katei Trumputei. Nuo tada ir atsirado vėjas.

Adriana

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

STIKLINIAI BATELIAI

Pasaka seka, kad kiškiai kitados buvę jaukūs žvėreliai ir su žmonėmis gražiai sugyvenę. Bet vienas kvailas kiškis savo nedoru pasielgimu sugadinęs tuos gerus santykius. O buvę taip.

Viena senutė nešė savo anūkėliui stiklinius batelius dovanų. Kelyje susitiko kiškį.

— Sveika gyva, senutėle! – pasveikino kiškis. — Kur eini? Ką čia neši?

— Einu pas dukterį ir nešu anūkėliui stiklinius batelius.

— Parodyk man tuos batelius, – paprašė kiškis. — Pažiūrėsiu, gal tiks, tai ir aš tokius įsitaisysiu.

Senutė parodė batelius.

— Kokie gražūs, kokie dailūs bateliai! – grožėjosi kiškis. — Kažin ar jie tiktų mano kojoms?

Ir kiškis užsimovė batelius.

— Vaje, kaip tinka bateliai, kaip gerai tinka! – gėrėjosi kiškis ir su tais žodžiais šiūst į šalį ir nupyškėjo su bateliais į mišką.

Senutė papasakojo savo kaimynams, kaip kiškis ją apgavo. Supykę kaimynai pasiėmė svaidokus ir su šunimis išėjo gaudyti to kiškio. Daug kiškių jie tą dieną prišaudė, tik nežinia, ar kliuvo kiškis apgavikas – tarp nušautųjų jie nerado jokio bātuoto kiškio. Gal bebėgdamas stiklo batelius sukūlė.

Nuo to laiko žmonės ir pradėjo kiškius šaudyti, o šunys gaudyti.

Artojas ir jo vargas

Vieną gražią vasaros dieną artojas išėjo lauko arti. Aria žmogelis, prakaituoja, o saulė taip kepina, taip kepina. Sustojęs jis ir galvoja: „Tai kad išarčiau puodą auksinių, nereikėtų taip vargti.“ Jau buvo bepradedęs vėl arti, tik staiga prieš jį išdygo kokia nelaba dvasia ir sako:

— Gerai, aš tau duosiu tris puodus auksinių, tik tris kartus turėsi patylėti.

Artojas apsidžiaugė – patylėti esą lengvas darbas, juk jis ne boba. Tada nelaba dvasia nusivedė jį prie miesto vartų.

— Čia, – sako, – stovėk ligi sugrįšiu, ir tylėk. Jeigu ištylėsi – gausi auksinių.

Atsistojo artojas, stovi ir tyli. Netrukus prie vartų privažiavo žmogus su dviem ilgais rąstais skersai vežimo. Važiavo ir užkliuvo už vartų šulų. Žmogus muša, pliekia arklius – o tie nė iš vietos. Artojas žiūrėjo žiūrėjo ir neiškentė.

— Žiopoly, – sako, – atkliudyk rąstus ir pravažiuosi! Matai gi, kad užkliuvo!

Žmogus atkliudė rąstus ir pravažiavo pro vartus.

Tą pačią valandą pasirodė ana dvasia ir sako:

— Kodėl neištylėjai? Šitą kartą dovanoju. Dabar eime į miestą. Nelaboji nuvedė artoją į turgų ir įdavė jam gaidį.

— Pasisprausk, – sako, – šitą gaidį po pažastimi, vaikščiok po turgų ir niekam nieko nesakyk.

Artojas pasispraudė gaidį po pažastimi ir vaikščioja.

— Žmogau, ar parduodi gaidį? – klausinėja žmonės.

Artojas tyli, niekam nieko nesako. Žmonės gaidį čiupinėja, pešioja plunksnas, net kraujas pradėjo paukščiui tekėti.

Nebeiškentė artojas ir riktelėjo piktai:

— Neparduodu gaidžio! Ko lendate?!

Netrukus vėl pasirodė dvasia ir sako:

— Kodėl neištylėjai? Ir šitą kartą dovanuju. Eime toliau.

Dabar ji nuvedė artoją prie šulinio.

— Stovėk, – sako, – čia ligi sugrįšiu, ir tylėk.

Artojas stovi prie šulinio ir tyli. Kiek palaukus privažiavo žmogus vandens su kiauru kubilu. Pila jis vandenį į kubilą, pila – vandens nė lašelio. Pribėgo didelis klanas, o žmogus vis dar pila pila ir negali pripilti. Artojas kentė kentė ir prašneko:

— Užkišk, – sako, – kubilą ir pripilsi! Matai, kad kiauras.

Žmogus užkišo kubilą, prisipylė vandens ir nuvažiavo.

Vėl pasirodė dvasia ir sako:

— Neturėjai kantrybės patylėti, tai ir auksinių negausi.

Tai pasakiusi, dvasia dingo. Nusispjovė artojas ir vėl grįžo lauko arti.

* * * * *

Akiniai

Petrelis matė, kaip tėtė su akiniais knygas skaitė. Kartą Petrelis užsidėjo akinius, bandė skaityti, bet negalėjo.

Tėtė jam tarė:

— Kai išmoksi skaityti, tada nė akinių nereikės. Žinok, jog nemokytam akiniai nepadės.

Kitą rytą tėvas nuvedė vaikutį mokyklon.

AR ŽINAI?

Milžiniški ropliai Kur jie išliko?

Driežus ir krokodilus, aišku, žinote visi. Ar panašūs šie gyvūnai į pirmysčius? Iš tikrųjų jie yra išlikę iš labai senų laikų. Tuomet jų amžininkai buvo milžiniški ropliai. Didžiulius roplius visada įsivaizduojame milžiniško dydžio ir garsiai riaumojančius. Iš dalies tai tiesa. Tačiau per daugelį milijonų metų, kai milžinai ropliai gyveno Žemėje, jų būta įvairių dydžių ir rūšių.

Iš milžinų roplių kilo reptilijos, kurios gyveno mezozoinėje eroje. Tada Žemė atrodė visai kitaip negu šiandien. Klimatas buvo tolygiai drėgnas ir karštas, metų laikų dar nebuvo. Milžiniški augalai vešėjo Žemėje.

Tada buvo nesuskaičiuojama daugybė veikiančių vulkanų. Jų išsiveržimai drebindavo žemę. Šioje chaotiškoje aplinkoje ir gyveno milžinai ropliai. Jūrose plaukiojo milžiniškos žuvys, skrajojantys milžiniški ropliai užstodavo saulę žemėje gyvenantiems nė kiek ne mažesniems savo „gimnaisiams“. Šių Žemės gyventojų buvo daugybė įvairių rūšių. Šiandien mes geriausiai žinome dinozaurus. Deje, jų pavadinimas reiškia „baisus driežas“. Dinozaurai buvo patys didžiausi – gigantai – buvo 30 metrų ilgio nuo galvos iki uodegos galiuko ir siekdavo 15 metrų aukštį. Suaugęs dinozauras sverdavo iki 80 tonų. Dramblys, pavyzdžiui, sveria tik 5 tonas. Tačiau buvo ir visai mažų roplių, tik šiek tiek didesnių už pelę.

Priešistorinių laikų gyvenimą nagrinėja savarankiškas mokslas, vadinamas paleontologija. Paleontologai tyrinėja gyvenimo Žemėje istoriją, remdamiesi iškaskomis. Šios iškaskos gali būti seniausios

išnykusių žvėrių suakmenėję kaulai arba dantys, taip pat akmenyje išlikę pėdų arba kūnų atspaudai.

Moksle reikia ir šiek tiek laimės. Mary Anning – toks yra vienuolikmetės mergaitės, įėjusios į senovės laikų tyrinėjimo istoriją, vardas. 1810 metais Pietų Anglijoje, Dorsete, mergaitė Mary laipiojo uolomis. Mažus suakmenėjusius daikčiukus, kurių prisirinkdavo savo išvykose, ji vėliau parduodavo turistams.

Vieną dieną Mary rado gerai išsilaikiusį skeletą. Vėliau tyrinėtojai nustatė, kad jis priklauso jūros ropliams, ichtiozaurams.

Tačiau ir šiandien vis atrandama kas nors nauja. Dabar jau yra žinoma apie 300 roplių gigantų, taip pat ir tai, kad jų buvo visuose žemynuose. Tačiau mes visada stebimės, kai tyrinėtojai iš keleto kaulų atkuria visą vaizdą. Taigi šiandien mes žinome, ką šie ropliai ėdė, nes kartais šių milžinų skrandžio turinys randamas suakmenėjęs.

Kai kurie milžinai turėjo gan keistų ėdimo įpročių. Pavyzdžiui, vieni turėjo tokius blogus dantis, kad galėjo sukramtyti tik žolę. Dėl to jie kartais prarydavo net akmenis, kad maistą pilve geriau suvirškintų. „Kliuksi ir trinksi mano pilve“, – sakoma pasakoje apie vilką ir septynis ožiukus. Kažin ar ne taip pat galvodavo ir zauropodai, sočiai paėdę? Buvo ir mėsėdžių roplių, tiesa, nedaug.

Plėšrieji ropliai vaikščiojo ant dviejų kojų. Žymiausias plėšrusis roplys buvo Tyrannosaurus Rex. Jis turėjo atrodyti tikrai baisiai. Tai buvo gigantas apie 15 metrų ilgio, beveik 6 metrų aukščio ir svėrė 8 tonas. Vien jo galva buvo 1,20 m ilgio, o dantys – 15 cm!

Apskritai mūsų skoniui šie ropliai nebuvo gražuoliai. Vieni turėjo šarvus, kiti – lazda vietoje uodegos, treči nuo užpuolikų gindavosi ilgiausiais aštriais dygliais. Buvo roplių su anties snapu, su keistais piltuvėliais ant galvos, su ragais ir gumbais. Kai kurie ropliai turėjo ant nugaros milžiniškas bures, kuriomis plevėsuodami gindavosi nuo kaitros.

Milžinai dėdavo kiaušinius, kaip ir šiandieną juos deda mums žinomi ropliai. Apie dinosaurus žinome, kad jie buvo labai rūpestingi tėvai ir rūpinosi savo palikuonimis. Dinozaurai galėjo išgyventi iki šimto metų. Visą savo gyvenimą jie vis augdavo, tiesa, senatvėje ne taip greitai, kaip gyvenimo pradžioje. Stori, kvaili ir tingūs – šitaip apibūdinami milžiniški ropliai ir šiandien. Ir tai nėra visiška neteisybė. Iš visų gyvenusių Žemėje padarų milžiniški ropliai bene mažiausiai pažįstami. Tačiau jau būta šiek tiek mažesnių roplių, kurie buvo gana protingi. Tiktai gigantams sunkiai sekėsi mąstyti. Palyginti su milžiniška galva, jų smegenys buvo visai mažytės.

Vieną dieną pasklido nepaprasta naujiena: rastas pirmykštis paukštis. Mokslininkai mano, kad šis paukštis, sudėtingu vardu archeopteriksas, išsivystė iš mažesniųjų roplių milžinų. Archeopteriksas jau turėjo plunksnas, bet jo kojos su nagais ir ropliška galva su aštriais dantimis rodo, kad jis kilęs iš pirmykščių roplių. Pirmasis suakmenėjęs pirmykštis paukštis rastas Vokietijoje, Bavarijos miestelio Zolnhofeno akmenų skaldykloje.

Prieš 65 milijonus metų įvyko kažkas keista. Mokslininkai dar ir šiandien suka galvas: milžiniški ropliai išmirė. Niekas tikrai nežino kodėl. Nors yra per šimtą įvairių aiškinimų ir spėliojimų versijų, tačiau, ko gero, tai amžiams liks paslaptis. Suprantama, ne visi ropliai mirė tą pačią akimirką. Ne, šis liūdnas nykimas tęsėsi du milijonus metų. Daugelis tyrinėtojų mano, kad būta įvairių priežasčių, bet, kaip sakyta, tiesos nežino nė vienas.

Tai tiek apie išmirusius milžiniškus roplius, kuriuos ligšiol vadiname dinosaurois.

O jei jums su tėveliais kada nos tektų viešėti Vokietijoje, būtinai apsilankykite Frankfurto mieste. Čia, Senckenberg'e yra dinosauro muziejus, kuriame šių milžinų skulptūros natūralaus dydžio. Nuotraukos, kurias čia regite, kaip tik ir darytos šiame muziejuje po atviru dangumi.

VYTUKO IŠDAIGOS

A. Karosaitė

Senelė dar labiau pražilo.
Kasdien jinai Vytukui kala,
Kad saugotų vandens ir purvo.
O šis vis vien – pirmyn į balą.

Vytukas prisemia batus,
Paskui senelēs prašo vaistu.
Ir kosti, čiaudi, bet vis tiek
Maldauja, kad laukan jī leistu.

Ir skundžias, kad bala gili,
Kad reiktų ilgesnių jam batų.
O kaip jūs darote, vaikai,
Kada senelės jūs nemato?

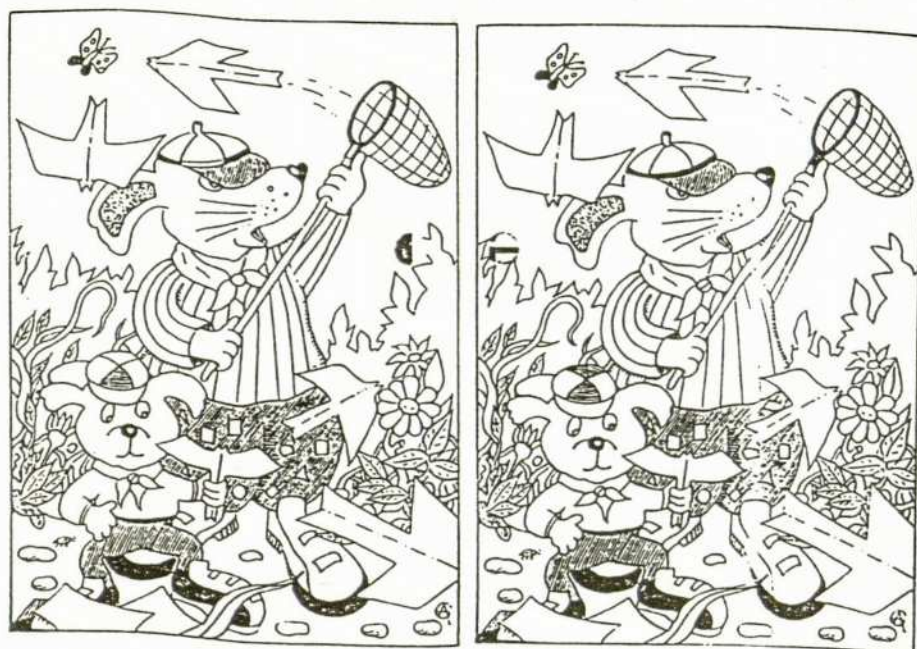

GALVOSŪKIAI

- Sudarė Jonė Balasevičiūtė**

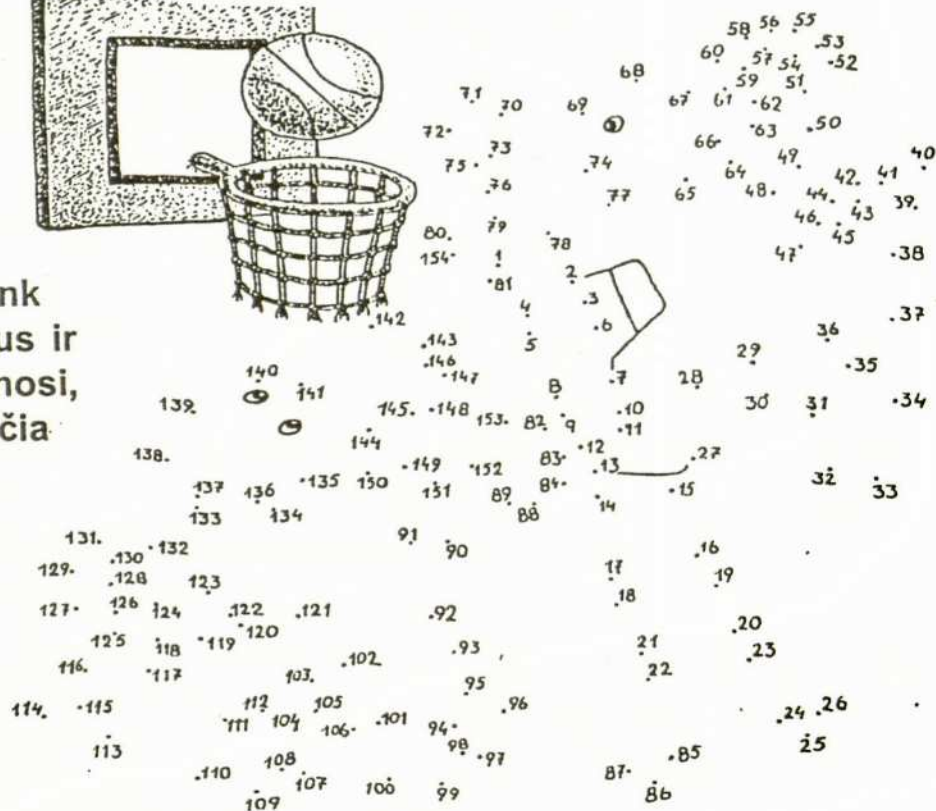
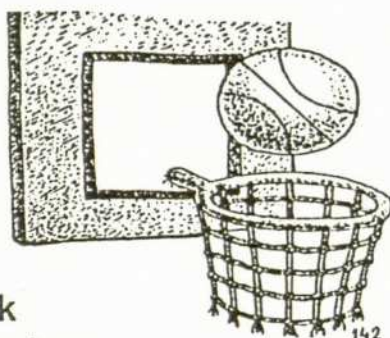
Kryžiažodžio "Medžiai" (7 psl.) atsakymai: 1. Gluosnis, 2. Beržas, 3. Drebulė, 4. Slyva, 5. Liepa, 6. Vyšnia, 7. Obelis, 8. Klevas, 9. Pušis, 10. Topolis, 11. Kaštonas, 12. Azuolas.

Surask 10 skirtingų

?

Sujunk
taškus ir
sužinosi,
kas čia
yra.

JUOKŲ MAIŠELIS

Ramunėlė dainuoja:

— Mano batai buvo du,
Vienas dingo, nerandu...!

Išgirdusi Aušrelė:

— Va, šičia stovi, ar nematai?

• • •

Pardavėje mažajam Jonukui, norinčiam nusipirkti ledų:

— Laikykis tvarkos ir stokis eilės gale.

— Bet aš negaliu to padaryti, ten jau kažkas stovi!

• • •

Kartą sutiko meška kiškį ir sako:

— Dabar būsi mano tarnas. Pasipustyk dalį ir eik šieno
pjauti.

— Aš geriau pasipustysiu padus, – drebedamas atsakė
kiškis.

• • •

Klientas:

— Kodėl jūs man pasakojate tokias baisias istorijas?

Kirpėjas:

— Todėl, kad jums tada plaukai atsistoja, ir man patogiau kirpti.

• • •

Pas lokį atbindzeno ežiukas, pažadino ir klausia:

— Ar turi klijų?

— Kvailys! – suriaumojo lokys. — Dėl tokio nieko žadina! Neturiu aš
jokių klijų.

Po kurio laiko ežiukas vėl atbindzeno pas kaimyną:

— Ko tau dar reikia? – suurzgė lokys.

— Nieko. Atnešiau klijų.

Inspektorius lanko kalėjimą. Visi kaliniai atsistoja, tiktai vienas sau ramiai sėdi. Inspektorius:

- Kodėl tu neatsistoji?
- Mane nuteisė penkerius metus sėdėti.

• • •

- Kas blogiau – susilaužyti slidę ar koją?
- Žinoma slidę. Koją bet kurioje ligoninėje sugipsuos.

• • •

Mokytojas mokiniui, neatlikusiam namų darbų:

- Stepuk! Ar tėtis negalėjo tau padėti?
- Galėjo, bet nenorėjo. Po to, kai praeitą kartą už namų darbus parašėte dvejetą, jis išsižeidė.

• • •

- Tėte, mūsų mokytojas tau pavydi.
- Kodėl taip manai?
- Kai tik ką nors padarau, jis ir sako: „Ak, būčiau aš tavo tėvas...“

• • •

Saulius eina per mišką su tėveliu ir pamato labai keistą paukštį.

- Koks tai paukštis, tėveli? – klausia.
- Genys.
- O ką jis daro?
- Argi nematai, beldžia į medį.
- Tai kodėl niekas neatidaro?...

• • •

Kartą vaikai išvyko į ekskursiją. Vaikšto miestelio gatvėmis, skaito jų vardus ir neranda nė vienos gatvės, pavadintos įžymaus žmogaus pavarde. Tada Petriukas ir klausia vieną mažą mergaitę:

- Ar gimė pas jus nors vienas didelis žmogus?
- Ne, pas mus visi gimsta maži, – atsakė mergaitė.

• • •

Mano tėvelis darbe visą laiką švilpauja.

- Turbūt jam linksma?
- Ne, jis policininkas.

GĖLĖS MAMYTEI

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410